Pest 12/4 1853.

K513/781.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

Édes Arany bácsi!

Az embernek igen lényeges és főrészit a test teszi
melyről tudjuk hogy a tehetetlenség kényel„
mes törvényének van alávetve, ’s igy az ember
is sokszor hódol ezen törvénynek. Ebből
perse az jön ki, hogy verseknek tétele mel„
lett is igen soká hallgattam, hiában várva
mult levelemre a választ, mint kovácsi„
ban a szalonkákat. Végre (ilyen nyughatat„
lan is vagyok én!) elhatározám körösi késedel„
mező vendégemnek elibe vaspályázni, ’s el„
hozni erővel.

Ujságot is irhatok most egyet még pedig
Gesztről, hanem jó rosz ez is. Szegény Papbácsi
t. i. valósággal hecticában van, Zsogovits egészen
elveszté reményét, ’s legutólsó tudósitásaink is
az tudatják hogy alkalmasint még áldozócsü„

törtök.

1.

törtök előtt mennybe megy szegény.

Pestről pedig egy ettől meglehetősen elütő dologról értesíthetem Arany bácsit, t. i. hogy Emődy úr csakugyan házasodik, 16 Maji veszi el azt a' tavalyi özvegyasszonyt.

Isten áldja meg,

szerető tanítványa
Tisza Domokos

U. I. Aldridge igazi művész. De kell e őt nekem dicsérni midőn K—beny dicsérte meg?!

134. Haldokló katona

Piros vér, piros vér
Szent hazámért hulló ifju piros vérem.
Piros nő, piros nő
Vigasztaljon isten a' bús özvegységben!
Sebes kard, sebes kard
Hám az ellenségé sebesebb volt nálad!
Sebes ló, jó fakó
Keress él más gazdát, hűséges jó állat.
Vén torony, vén torony
Szülő édes falum őrködő vén tornya!
Vén anyám, vén anyám
Szép fiad szép szemét holló kopácsolja.

Fekete

2.

Fekete reménte

Csillagos olvasón imádkozó éjjel,
Elmerült szemenmet
Fogd be köntösödnek mély sötétségével.
Piros vér pirosvér
Hullásodnak helyén nő piros rózsaszál
Szép, élet, már véged
Készen várlak, gyere bús fekete halál.

38 (88)

N. Kovácsiban

A nyugoti bérczen meghajlott napsugár
A keleti csúcsra végvilágot vetett,
A hallgató vadász lesben vadjára vár
Meghúzódva szépen egy cserbokor megett.
És ledől a szíklát prémelő zöld fűbe
Fütyent egy egy rigó, de az nem kell neki
Kis ökörszem játszik a bokor tövébe
De nem háborítja, másttvár ő, megveti.

A napnak kereke egészen lefordul
Sötét késő est lesz, és még sem jő vadja
Körülfekvő falvak harangja megkondul
S tiszta csengő hangjuk a légét áthatja.
S megcsendűl a méla vadásznak lelkében
Az emlékezetnek estéli harangja,
Ifju édes álmak repesnek szivében
Idézvén a harang andalító hangja.
És a mint kibukkan rendre egy egy csillag,
Egy egy kedves emlék az eszébe tűnik
Falvaknak harangja már régólta hallgat
De az emlékezet beszélni nem szűnik.

'S mint a nyugalmából felriadt, felvert vad
Zavart sorral szállt a leső, vadász körűl
A multban aluvó örömök, fájdalmak
Felriadt serege zajgó szivébe gyűl.

M.T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA